

gibe en skriftlig Erklæring om, at de efter Statens Love vare rette Ægtefolk. Saa var den borgerlige Side af Sagen fuldstændig i Orden. Vilde Folk desuden have kirkelig Vielse, kunde de derefter gøre fornøden Af-tale med Præsten derom. Der kan naturligvis ved denne som ved alle andre Ordninger paapeges Ulemper, det ved jeg meget godt. Men jeg tror alligevel, at dette vilde være den lompeligste Maade at faa denne meget indfildtrede Historie klaret paa. Man vilde gøre det uden større Brud med de tilvante Former, og dette vilde have sin store Betydning i adskillige Tilfælde. For det første ere Præsterne nu en Gang vant til at have med disse Sager at gøre. En lille Smule Kirkeret lære de ogsaa, og skønt det ikke betyder meget, hjælper det altid lidt. Jeg vilde ogsaa gerne henstille, om det ikke tillige vilde have sin Betydning at bevare Kirkebøgerne som Hovedopbevaringsstedet for alle den Slags Optegnelser, som der her er Tale om. Jeg tror, det vilde have sine store Betænkkeligheder at indrette særlige Arkiver hos Sognesogederne eller andre for alle disse Forhold. Men naar man lod Kirkebøgerne vedblive at have samme Betydning, som de nu have, og lod Præsterne fungere i deres dobbelte Egenkab af Statsembedsmænd paa den ene Side og kirkelige Embedsmænd paa den anden Side, men saaledes, at det blev klart, at det var to Handlinger, som foregik, er det muligt, at det vilde være den simpleste og naturligste Løsning af Spørgsmaalet. Jeg vil henstille dette til nærmere Overvejelse i det Udvalg, som vil faa Sagen til Behandling.

De øvrige Enkeltheder i Forslaget, som der kunde være Tale om at komme ind paa, skal jeg ikke trætte det høje Ting med; det er jo altsammen noget, som nærmere kan undersøges i Udvalget, saaledes at de Uklarheder, som der maatte være, kunne fjernes, og de paagældende Bestemmelser faa en tydeligere Affattelse. Jeg vil blot udtale det Ønske, at Sagen gennem Udvalgets Behandling maa komme til at foreligge i en saadan Form, at den kan bidrage til at klargøre dette Spørgsmaal og dets Betydning i den almindelige Bevidsthed og til at bringe det et Skridt nærmere til dets Virkeliggørelse. Jeg tror paa ingen Maade, at denne Sag, som faa mange mene, er et rent teoretisk Spørgsmaal, nej, jeg tror, at det er et Spørgsmaal, som meget let vil faa en overordentlig stor praktisk Betydning, ligesom det har haft praktisk Betydning i mange Tilfælde og har det den Dag i Dag ikke alene i det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnte, nem-

lig Spørgsmaalet om frastiltes Vielse, men ogsaa — hvad jeg i Fjor tillod mig udførligt at omtale — over for de Bevægelses, som foregaa her i Kjøbenhavn. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at man vil komme ud over de Bæmseligheder, som ere skabte her i Kjøbenhavn, uden at man gør den kirkelige Vielse til en fri Sag ogsaa for Folkekirkens Medlemmer, ligesom alle andre kirkelige Handlinger efterhaanden ere blevne fri.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro): Jeg vil kun oplyse, at naar der i § 2, 3dje Linie, staar nævnt Nr. 7, skal det være Nr. 9. Det er en Trykfejl.

M. Nielsen: Ligesom den ærede sidste Taler har jeg Sympati for Forslagets Grundtanke, og jeg nærer slet ingen Tvivl om, at hvis man lod foretage en Afstemning af, forhørte sig f. Eks. hos alle Præsterne rundt omkring i Danmark, vilde man faa en endogsaa temmelig betydelig Majoritet for Forslaget. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at vore Præster, som Gang efter Gang have staaet i Kirken og viet kirkelig indifferente Folk, maaske næsten Modstandere af Kirken, efterhaanden maa være komne til det Resultat, at det vilde være langt mindre trykkende for dem, naar det borgerlige Ægtefælskab blev det eneste retsgyldige Grundlag for Ægtefættet. Altsaa for Grundtanken i Forslaget har jeg aldeles bestemt Sympati, og ikke alene fordi det fra et præsteligt Synspunkt set vil blive behageligere for Præsterne i saa Tilfælde, men ogsaa fordi jeg synes, at det er det eneste rationelle. Ægtefættet vedrører jo saa grumme mange borgerlige Forhold — jeg skal blot nævne alle Arvespørgsmaal — at det maa findes ganske naturligt, at Ægtefættet indgaaes for den borgerlige Øvrighed. Der er blevet talt adskilligt om denne Side af Sagen af den ærede sidste Taler, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg skal derimod gaa lidt ind paa den anden Side af Sagen, som ogsaa blev berørt af den ærede sidste Taler, nemlig, om den Maade, hvorpaa Lovforslaget søger at gennemføre sin Hovedtanke, kan siges at være afgjort heldig. Det tror jeg nu ikke. Jeg skal senere komme til nærmere at omtale Realitetspunkterne, men førend jeg gør det, bliver jeg nødt til at berøre ogsaa Lovforslagets Form, og jeg har dertil en meget gyldig Grund. Jeg har nemlig selvfølgelig ganske specielt maattet have min Opmærksomhed rettet paa dette Lovforslag og har derfor gennemlæst det saa nøjagtig som